

זמני כניסת ויציאת השבת לפי אופק ירושלים ומעלה אדומים:

- 18:55 הדלקת נרות
- 20:05 צאת השבת
- 20:57 ר"ת

שיר ליום השבת

מובא בתלמוד שלפני שהאדם נולד נגזר עליו בשמים אם יהיה עשיר או עני. אבל לא נגזר עליו אם יהיה צדיק או רשע, כי הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. אמרו חכמי המוסר: על ההורים להשקיע בלימוד בניהם ללמדם תורה ויראה, ולא להשקיע בלימוד מקצועות שיבטיחו את פרנסתם, כי כבר נגזר בשמים אם יהיה עשיר או עני. והמציאות כבר הוכיחה ש'לא לחכמים לחם'. יש חכמים שהשקיעו רבות במקצוע ובתואר, ובכל זאת אין להם פרנסה; ולעומתם יש בני אדם שלא למדו דבר ואין בהם דעת גדולה ובכל זאת פרנסתם מבורכת ומזלם מאיר להם פנים. כמובן שצריך לעשות השתדלות ללמוד מקצוע כשר, אך לא להשקיע בכך את כל הכח והזמן, אלא יש להשקיע יותר בלימוד התורה.

פעם הגיע יהודי מאירופה לאמריקה וחפש עבודה, אך הדבר היה קשה עליו, כי הוא לא ידע קרוא וכתוב. ביום מן הימים שמע שמחפשים גבאי לבית הכנסת שיהיה אחראי על ניקיון המקום ועל מגביות הצדקה. הוא הציג את עצמו, התקבל למשרה במילה זעומה, ועשה מלאכתו נאמנה.

לאחר חודש שאלוהו ראשי הקהל: "מדוע אינך נותן קבלות לנדיבים על תרומותיהם?" השיב להם האיש "איני יודע לכתוב". אמרו לו: "אם כך, עליך לחפש עבודה אחרת".

למחרת החל האיש לחפש מקום עבודה, אלא שבינתיים כדי להתפרנס היה קונה כמה עגבניות מהשוק והולך עם מרכולתו מבית לבית ומוכר, כך הרוויח כמה פרוטות למחייתו. הוא ראה ברכה בעמלו ולאט לאט הלך והתפתח, קנה מהסיטונאי ומכר לחנויות, עם הזמן פתח חנות שהפכה לרשת ארצית, פתח חברת משאיות ורכש אדמות רבות לגידול ירקות, עד שנהיה לאחד העשירים הגדולים.

יום אחד ביקשה חברה גדולה לרכוש ממנו מוצרים, הם ביקשו שיבוא למשרד עורך הדין כדי לעבור על החוזה ולחתום על העסקה.

אמר להם האיש: "איני נוהג לבוא לחתום, אשלח את עוזרי ואצייד אותם בייפוי-כח". אך אנשי החברה לא הסכימו לנוהל והפצירו בו שיבוא בעצמו לחתימת החוזה. לאחר הפצרות רבות, לפני שהם כמעט חזרו בהם מההסכם, גילה להם את סירובו: "איני יודע קרוא וכתוב. לכן אני שולח את העוזר שלי עם ייפוי-כח".

תמרה ונהלי החברה: "כיצד יתכן שאדם עשיר כמוך אינו יודע קרוא וכתוב?" ענה להם: "אם הייתי יודע קרוא וכתוב, הייתי עדיין גבאי...". את עיקר ההשקעה יש לתת בלימוד התורה ויראת שמים, שזה בידי האדם. עושר וכבוד נגזרים מלמעלה, ולא כל המרבה בסחורה מחכים.

מאורה של הפרשה

"למען נסותך להיטבך באחריתך"

לפעמים הקב"ה רוצה להביא לאדם טובה גדולה, אך כדי שיצדיקו מעשי האדם את הטובה, נותן לו הקב"ה ניסיון, ואם הוא יעמוד בו ראוי הוא לקבל את הטובה. כשיש לאדם ניסיון, ישים לנגד עיניו שאם יעמוד בו יושפע עליו שפע ברכה, ובכך יקבל כח להתמודד עם הקושי. שמו של **רבי צבי הירש בן יעקב אשכנזי זצ"ל המכונה: ה'חכם צבי'**, נפוץ בכל קהילות ישראל. הוא נולד במורביה שבצ'כוסלובקיה, ונפטר בהיותו בן חמישים ושמונה שנים. בחייו הקצרים הספיק לכהן ברבנות גרמניה, פולין, לונדון ואמסטרדם וכן בקהילות ספרד שם זכה לתואר 'חכם'.

ר' שמעון רוטשילד היה אדם צנוע ופשוט, עובד ד'. מידי בוקר יצא לחנות שפתח במחסן קטן בקצה השוק. כמנהג אותם ימים, אירח ר' שמעון בביתו בחור ישיבה שלמד בעירו, סידר לו מקום לימוד בעליית הגג ודאג לו לארוחות חמות.

ר' שמעון מטבעו היה אדם מסודר ודייקן. עם דמדומי חמה היה חוזר לביתו וסועד עם משפחתו ארוחת ערב. הבחור שלמד בעליית הגג לא פעם איחר או שכח לבוא לסעודה מרוב שקיעותו בלימודיו. דבר זה הפריע לאבי המשפחה, הוא החליט לקנות לבחור שעון שצלצל מידי שעה עגולה, אך הדבר לא עזר. המתמיד המשיך להתמיד ולא שם לבו לשעת ארוחת הערב.

יום אחד החליט ר' שמעון לעשות לדבר סוף, לגזור בבחור אחת ולתמיד. רעייתו ניסתה למונעו מכך, אך ר' שמעון לא התגבר על עצמו, ונזף בבחור על שהוא משנה את סדר היום בבית, בכך שלא מגיע לארוחות בזמן. למחרת בבוקר נשמעו נקישות על דלת ביתו של ר' שמעון, עמדה שם משלחת מכובדת ובידה מכתב רבנות המבקשת את הבחור המתמיד ששוהה בביתו, לבוא ולכהן כרב בעירם. הבחור לא היה אחר מ'חכם צבי' המתמיד. ה'חכם צבי' נעתר לבקשת המשלחת, ובטרם יצא את בית מארחו פנה אל בעל הבית וברכו בחום:

"יתן ד' ובזכות המצוה הגדולה של הכנסת אורחים שזכית לקיים ואפשרת לי להגות בתורה, תזכה אתה ודורותיך לעשירות מופלגת".

לאחר מכן הנמיך את קולו ובפנים מרצינות אמר למארחו: "יקירי, רציתי לברכך גם בדורות ישרים מופלגים בתורה, ואתמול ביקשו משמים לנסותך אם אמנם ראוי אתה לכך. אך לצערי הרב, נכבדי, ברגע אחד הפסדת הכל..." רגע אחד של התגברות על המידות.

(לחות בנועם ד')

"שמלתך לא בלתה מעליך ורגלך לא בצקה" | תפולק

ללכת במדבר לגמרי לא פשוט, טרדות וקשיים לא מבקשים רשות. החום צורב הפחד אורב מה נאכל? מתי נגיע? ועוד יום עובר עייף ויגע. עסוקה בשרידה וימומית מלווה בחרדה קיומית,	ממוקדת מטרה להגיע במהרה, למלא עוד מטלות להשתיק את הקולות. אך שוכחת להסתכל על כל מתנתו הקל, שפזורות כיהלומים בחול מסתחררות סביבי כבמחול. כל אבריי המתפקדים, בריאותי ובריאות הילדים,	בגד לגופי, יותר מלחם לפי, בית, חברה, משפחה הנאות קטנות, צחוק ושמחה. כשאתמקד בהם בכל רגע; ולא רק בצער ובפגע - הדרך תהפוך למתנה, ושוב לא תראה בעיני כחוויה מענה.
---	--	--

"ואכלת ושבעת וברכת"

בברכת המזון ג' ברכות ראשונות הן מהתורה, והן: 'זן', 'הארץ', 'בונה ירושלים'. ראשי תיבות: **זהב**. להורות שהזהיר בברכת המזון יזכה לעושר.

אֵל תִּשָּׂא הַיָּמִי, וְיֵה שְׂמַחַת תִּשָּׂא הַיָּמִי. גְּלוּי.

פטירת הצדיקים

י"ט אב - רבי יעקב כולי 'מעם לועז'
 כ"ג באב - רבי יעקב קניבסקי 'הסטייפלר'
 כ"ד באב - רבי אפרים זלמן מרגליות
 כ"ה באב - רבי שמואל מיוחס

נא לשמור על קדושת הגיליון. אין לעיין בזמן התפילה וקריאת התורה **הצלחה ברז"ג:** יוזמת העלון נעה שלו. מש' נדף. מש' גיבלי. מש' אזולאי. מש' יונה **זונב הגון:** אורית יהודית, יעקב משה, יוסף והדס בני מרים דבורה פנינה. יצחק שי בן לאה בטי שרה בת אילה. **זש"ק:** מרים עפרה בת מלכה חיה וחגי עמרם בן פנינה **רפשי:** חיים דניאל בן שולה. שלמה בן רינה. דוד בן רעות. תהילה בת שונמית. תמר בת שרה **לע"נ:** הגר"ע יוסף בן גורניה זצ"ל. יחזקאל בן סמרה ז"ל. אפרת ביתיה בת צביה. מרדכי בן ביסקה ז"ל. שמואל בן חנה נוסרת ז"ל. ברוך נאג"י בן נעיסה ז"ל. מלכה בת רבקה ז"ל

בברכת שבת שלום!
עריכה: משפחת שמעיה
 לע"נ אבינו הר"ר אילן סבח בן סניורה ז"ל
 להקדשות 054-8403899

האדם והכבוד

בעיר אחת היה אמן מוכשר, שיצר פסל בדמות המלך. הציב האמן את הפסל על כרכרה רתומה לחמור, והסתובב עם הכרכרה בכל רחבי העיר, כדי להראות לכולם את הפסל המפואר, ולזכות בהוקרת המלך. בכל מקום שאליו הגיע, יצאו לקראתו תושבי העיר והריעו בקול גדול לכבוד פסל המלך. החמור, שראה את כל בני העיר יוצאים לקראתו בהתלהבות, ומוחאים לו כפיים בכל כוחם, חשב שסוף-סוף יצאה האמת לאור, וכולם הגיעו להכרה עד כמה הוא יפה והדור נכבד... האמן יצא מהעיר אל עיר הבירה, כדי להביא למלך את התשורה, ובני העיר לוו אותו בשירה ובמחולות. בשובם אל העיר עם העגלה הריקה, לא יצא איש לקראתם ואף אחד לא מחא כפיים לכבודם. אכזבה קשה מילאה את לבו של החמור. מה קרה? מדוע איבדתי פתאום את הערצתם המופלאה? הם כבר לא חושבים שאני יפה ומיוחד?!

החמור המתוסכל החל לנעור בקול ולרקוע ברגליו, מתוך מחאה על העוול. האמן צעק על החמור הסורר, ומשלא הועילו גערותיו, היכה את החמור כדי שירגע. החמור המסכן נותר פגוע וחבול, פיסית ונפשית.

האמת היא, שכבוד - מקורו בדמיון, שאין בו ממש. גם אם אדם זוכה לכבוד, כדאי לו להזכיר לעצמו, שהכבוד עלול להיות זמני וארעי מאוד. רגע אחד אדם הוא אהוב ורצוי, מקובל ונערץ, אך ברגע הבא - אם לא יספק את הסחורה - ימצא את עצמו נשכח מלב, במקרה הטוב. או מושמץ, במקרה הפחות טוב. בכבוד אין ממש, אבל רבים מאד רודפים אחריו...

הרמח"ל כותב בספרו 'מסילת ישרים':

"כי כבר היה אפשר ליכבש האדם את יצרו על הממון ועל שאר ההנאות. אך הכבוד הוא הדוחק, כי אי אפשר לו לסבול ולראות את עצמו פחות מחבריו, ועל דבר זה נכשלו רבים ונאבדו".

ירבעם בן נבט מלך על ישראל, לאחר שהתפלגה המלכות ונחלקה בין מלכות יהודה למלכות ישראל. חז"ל אמרו על ירבעם שאין לו חלק לעולם הבא מכיון שהחטיא את ישראל בעבודה זרה. בגמרא מובא, שהקב"ה נגלה אל ירבעם להשיבו מדרכו הרעה. וזה לשון חז"ל במסכת סנהדרין: "תפסו הקב"ה בבגדו ואמר לו 'חזור בך, ואני ואתה ובן ישי (דוד המלך) נטייל בגן עדן!'. הקב"ה פונה אל ירבעם ומציע לו את ההצעה הנפלאה ביותר שכן אנוש יכול ליחל לה: "חזור בך" תחזור בתשובה ממעשיך הרעים והכל יימחק לך, ויתרה מכך - "אני (הקב"ה) ואתה ודוד המלך נטייל יחד בגן עדן". למרבה הפלא, ירבעם משיב "מי בראש?" מי בינינו חשוב יותר - אני או דוד? ענה לו הקב"ה "בן ישי בראש", דוד המלך ילך בראש. אמר ירבעם "אם כך איני רוצה". הוא היה יכול להיות בגן עדן במחצית הקב"ה יחד עם דוד מלך ישראל. מאחר שרצה לשמוע בפירוש, שהוא חשוב מדוד המלך, ויתר על הכל והפסיד את הכל! במקום גן עדן, נחל גהינום! במקום להיות במחצית השכינה, סבל ייסורים איומים! כל ההפסד הנורא הזה - בגלל נגיעה של כבוד!

שאל יהודי: בעת שהותי בחו"ל, נקלעתי לרחוב הומה אדם, והבחנתי שהשקיעה קרובה ושרם התפללתי מנחה. נודע לי שבכל האזור לא קיים בית כנסת, וחשבת שלי התפלל ברחוב למול עיניהם של הנכרים זה לא שייך, כי אראה בעיניהם חריג, ויתכן שיעברו כאן אנטישמים והדבר יעורר את זעמם.

עמדתי נבוך, נשאתי עיני למרום, ובקשתי מד' שיעזור לי למצוא מקום תפילה. לפתע נופלות עיני על ביתן טלפון ציבורי. נכנסתי אל התא הטלפוני, הרמתי את השפורפרת ועשיתי עצמי כאילו אני מדבר עם מישהו בטלפון, אך למעשה דיברתי עם בורא עולם. לאחר כמה רגעים, נעצר בסמוך לדלת הביתן נוכרי שביקש לשוחח בטלפון, והוא נאלץ להמתין שאסיים את 'שיחתי' עם בורא עולם. לא ידעתי כיצד לנהוג, מצד אחד אני נוהג להאריך בתפילתי, ומאידך עומד כאן נוכרי חסר סבלנות... במיוחד הציק לי המצפון, כיון שחברת התקשורת לא העמידה את ביתן הטלפון לצורך תפילות, אלא לשיחות בין בני אדם.

תשובת הרב יצחק זילברשטיין שליט"א:

כתב 'המסילת ישרים': "ואם האדם נדבק בבוראו, ומשתמש מן העולם רק להיות לו לסייע לעבוד בוראו, הוא מתעלה והעולם מתעלה עמו, כי הנה עילוי גדול הוא לבריות כולם, בהיותם משמשי האדם השלם המקודש בקדושתו יתברך". נלמד מכך, שכאשר עומד יהודי ומתפלל מנחה, והאפשרות היחידה שלו לעשות זאת היא באמצעות ביתן הטלפון הציבורי, הרי שהמעשה הזה מסייע גם לגויים, ולכלל העולם כולו. וממילא רשאי האיש להמשיך בתפילתו בביתו, אלא שכדאי שלא יאריך הרבה בתפילתו.

שכינה ביניהם | הרב נחום דיאמנט

מחליפים נוסח

ההורים מהווים אבן יסוד בשלום-הבית של הילדים שלהם, בבוא העת. החינוך הנכון הוא שילד יודע מיום היוולדו שכל מה שהוא רואה בבית - הכל זמני, עד שיתחתן. וכשיתחתן, יחפש מה שמתאים לו ולאשתו. נמחיש במשל שיפשט לנו את ההבנה. שיהיה לנו קל להזדהות עמו. נניח שיוצא מחר חוק חדש במדינה, חוק האומר: מידי שנה בראשון לינואר, כל אזרח במדינת ישראל ישנה את שם משפחתו. אתה יכול לבחור שם כרצונך, אבל אתה חייב לשנות! כאשר אני שומע דבר כזה, יש לי פרפרים בבוטן, כי אם אכן החוק יחול, לא תהיה לי ברירה אלא לקיימו, אבל יהיה לי קשה מאוד להיפרד משם משפחתי. מפו? אך משום מה, לאשתי לא היתה בעיה כזו כשהיא התחתנה, אפילו שאלה היה חוק כזה... מיד שהתחתנה איתי, החליפה את שם משפחתה לשם משפחתי. והיא עשתה זאת בטבעיות ומבלי להניד עפעף. ותבינו, מדובר בשם משפחה שהיא לא בחרה, ועם זאת לא היתה לה בעיה. מדוע?

כי מיום לידתה, היא ידעה ששם משפחתה הוא זמני, השם הנחמד הזה, הוא עד לחתונה בלבד. וממילא כאשר הגיע הרגע הצפוי - לא היתה לה שום בעיה. אם הייתי מתחנך על ברכי הרעיון כי נוהלי הבית הם רק עד החתונה, ואחר כך הנהלים הם כפי שמתאים לי ולאשתי ביחד, לא היתה לי בעיה להתרגל אחרת.

הגיע אלי זוג, שיש להם ארבעה ילדים, והיא מתלוננת: ברוך ד', זכינו להקים משפחה והילדים הגיעו אחד אחרי השני. זה מתיש מאד בפרט בחודשים שלפני הלידה, ובעלי לא מסוגל לתת לי לנוח בצהרים. מדוע? כי אם הוא לא נח בצהרים, הוא לא יכול לתפקד בערב. וכי אקח על המצפון שלי שהוא לא יכול לתפקד / ללמוד / לעבוד בערב? אז הוא נח, ואני מתמוטטת... מה אומר על כך הבעל? "הרב, תבין, מיום שאני זוכר את עצמי הורגלתי לישון בצהרים! אם אני לא ישן - יצאתי מכלל תיפקוד. ככה הורגלתי שנים". מה עושים? שאלתי אותו מה הכוונה בפסוק "על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו" - האם הכוונה שאחרי החתונה אסור להרים טלפון לאבא? אסור לאהוב את אמא? נתק? זהו? או אולי הכוונה לעזוב את ארבעת הקירות של ביתם, את מנהגי הבית? הוא לא ידע מה לענות. "יעזוב" היינו, לעזוב את ההרגלים. את הנהלים. "לעזוב" זאת אומרת, מעתה אין התנצלות בנוסח "אני רגיל מאז בית הורי, לישון צהרים". באופן כללי, נוסח של "אני רגיל כך" משמעו: לא אכפת לי אלא מעצמי. כי אם אכפת לך ממנה, תתרגל מהיום להתאים את עצמך. ולכל דבר אפשר להתרגל. אבל זה קשה, כי כך הורגלת, נכון? אז מה עושים? חושבים על השותף לחיים. חושבים ואכפת להיות אתו בראש אחד. איך זה נראה?

מיד אחרי החתונה, כשהיית נכנס לנח, היית חושב: הרי יגיע יום שיהיו לי שניים, שלושה וארבעה ילדים, ואשתי תתמוטט בעקבות ה"אני רגיל" שלי. והיית מנסה למצוא לכך פתרון. כגון: התרגלת לישון כל יום שעה - תתחיל לישון חמישים דקות, אחר כך ארבעים, עד שתגיע לחצי שעה. ואז מה? חצי שעה אני נח, וחצי שעה אשתי נחה. כך, לאט לאט, היית מוריד את הרגילות.

אך לא! שנים רבות אתה מתבצר בעמדתך: "הורגלתי מהבית! תביני, כבר למעלה מעשרים שנה שאני נוהג כך". עליך לומר "עשרים שנה הייתי רגיל, ומעתה שמונים שנה אתרגל אחרת". אבל כשאתה לא מוכן לוותר על הרגליך, כי אתה רואה רק את עצמך, הבית שלך נראה בהתאם...

וישם לב - אתה מגדל בבית ארבעה ילדים, שגם הם יהיו בבוא העת בני זוג...

החלום אינו יכול להמאין; אלא היותו היותו מלאכה של היום.

ול הדין ליהויה מנוצח לך להיחיה מהמציאות, אלא לזכרתי.